

Blagorodni g. Doropoljski!

Tudi jaz Vam hočem danes pisati. Zahvaljam se Vam za Vaše prijetne mesečne »Zvončke«, ki me vsakokrat jako razvesele. V šolo me jako veseli hoditi, ker se učim mnogo lepega in zanimivega. V šoli imamo jako prijazno gospodično. Drugič Vam pišem kaj drugega.

Pozdravlja Vas Vaša hvaležna

Marija Žiberna,

učenka 3. razr. II. odd. v Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Vidim, da si hvaležna deklica. Lepa lastnost je to — kras mladega srca. Kdor je z malim zadovoljen, ta je velikega vreden.

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Jaz sem zvesta čitateljica »Zvončka«. Vedno prebiram prejšnje letnike. Obiskujem II. razred meščanske šole v zavodu de Notre Dame v Šmihelu. Doma sem v Beli Krajini. To je krasan del naše ljube domovine. Priliko imam opazovati prelepe narodne noše. Žal, da »preljuba gospa moda« izpodriva narodna odela, ki so značaj in podoba ljudstva. Vezenje na odelih je prava narodna umetnost. Ta bi se morala ohraniti, ne na izložbah in v muzejih, ampak med ljudstvom. Ali ne bo moda zasužnila s svojo menjavo še vseh tistih krajev, kjer je ljudstvo zvesto narodni noši? Z železnico pride marsikatera novost v naše kraje, pa izginila bo tudi marsikatera navada, ki sedaj diči naše ljudi.

V naši občini so bili še pred štiridesetimi leti vsi »beli«, danes so vsi »pisani«. Med nami je 86letna ženica, ki hrani narodno obleko za mrtvaški oder. Ona trdi, da bo na sodni dan vstala v tisti obleki, v kateri je bila položena v grob. Ona pravi: »Bog bo zahteval sodni dan Slovence nazaj, ki jih je dal slovenskemu narodu!«

Lepo je slišati starico: »Belokranjica rojena, Belokranjica živela, Belokranjica umrla!«

Jaz mnogo čitam. Lepo Vas pozdravljam
Miroslava Kvedrova.

Odgovor:

Ljuba Miroslava! !

Iz Tvojega pisma priobčujem le nekaj odstavkov. Izpustil sem tiste vrstice, ki preveč govore o — meni. Pokazal sem jih pa tistima, ki so jima namenjene. Zahvaljata se Ti za lepe, presrčne besede. Upam, da si s tem tudi zadovoljna. — Kar pišeš o narodni noši, je vse — žal — resnično. — Tvoj spis »O počitnicah« priobčim prihodnjč.

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Danes kot prvč si dovoljujem Vam pisati. Vaš kotic v »Zvončku« me je razveselil, da tudi jaz Vašemu blagorodju pišem.

Hodim v 7. razred ljudskih šol v Idriji. Imam še dva brata in dve sestri, Mirko 18 l., Cveto 16 l., Ljubica 15 l., Vojka 8 l. in jaz 13 l. Prosila bi, da bi moje pisemce z rizbo posneli. Prosi Vas za odgovor!

Zdravka Lapajnetova.

Odgovor:

Ljuba Zdravka!

Rad bi priobčil tudi narisano mačeho, aji posnetek bi ne bil lep, ker si rizbo napravila le bolj površno. Potrudi se malo bolj, pa Ti ustrezem tudi v tem pogledu!

*

Velečlenjeni g. Doropoljski!

V začetku počitnic smo se preselili v Hotederšico k stricu, ko se pa začne šola, se bomo kam drugam — najbrže v Ljubljano. Tukaj je jako lepo. Dne 26. maja mi je umrl papa, ki je bil orožn. stražmešter. Imeli smo ga jako radi in nam je

nučo za njim, tako da ga ne moremo pozabiti.

Sedaj me boli noga in moram ležati v postelji. Jako rad čitam »Zvonček«. Rad bi postal duhovnik.

Če hočete, Vam pošljem v kotichek kako povest. — Stric mi je povedal, da mi prinese iz Ljubljane povest »Turki pred sv. Tilnom«. Dva strica sta šla od tukaj k vojakom, eden je pa ostal doma.

Prosim, da mi odgovorite na to pisemce!

Z velespoštovanjem
Stanislav K r a š o v e c, Hotedersica pri Logatcu.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

Izrekam Ti iskreno sožalje ob smrti dobrega očeta, želim, da Ti noga kmalu ozdravi, in pričakujem omenjene povesti za svoj kotichek.

Velečenjeni g Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Star sem 9 let. Hodim v 3. razred. »Zvonček« prav rad čitam. Hotel sem Vam že večkrat pisati, a vedno sem odlašal. Ko sem pa uvidel, da z odlašanjem ni nič, Vam hočem danes pisati. Komaj čakam na vsak »Zvonček«.

Z odličnim spoštovanjem

Vladko Kante
v Sežani.

Odgovor:

Ljubi Vladko!

Z odlašanjem pa res nič ni! — Ako bi se prej lotil pisanja, bi bila tudi midva že stara znanca. No, pa sem vendar vesel, čeprav sva se seznanila šele sedaj!

Dragi gospod Doropoljski!

Tukaj smo veseli in zadovoljni. Vidimo trte zasajene in travnike zelene. Vidimo še visoke gore. Res hladna Krka teče vmes. Jaz se igram gredice, kopljem rožice in sadim, dokler je čas. Citala sem v »Zvončku« Vaše cenjeno ime. Pri nas je vse veselo, vse je v cvetju, vse v zelenju. Zdaj pa Vas iz srca pozdravlja nova prijateljica »Zvončka« Tončka Goriškova, učenka II. razr. na Vinjem vrhu pri Beli cerkvi na Dol.

Odgovor:

Ljuba Tončka!

Ko si mi pisala svoje pismo, je bilo pri vas pač vse v cvetju in zelenju. Ali sedaj se bliža mrzli zimski čas — pa je gotovo cvetje in zelenje ovenelo. Toda

vzlic temu je še vedno lepo tam, kjer si doma — saj je vsakemu človeku doma najlepše.

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker Vam drugi toliko pišejo, želim Vam tudi jaz kaj pisati. Toda, ker Vam prvič pišem, sama ne vem, kaj bi Vam pisala; upam, da mi ne boste zamerili. Jaz kaj rad čitam »Zvonček«. Rada bi videla, da bi tudi meni kaj napisali v svoj kotichek, kako besedo v odgovor, kaj ne, da mi boste? Prihodnjič Vam hočem pisati o našem lepem slovenskem kraju.

Srčno Vas pozdravlja

Emilija K o b a l o v a, učenka II. razreda v Šmarjah pri Ajdovščini, Primorsko.

Odgovor:

Ljuba Emilija!

No, dobro! Ker prijavljam Tvoje pisemce s tem odgovorom, smem pričakovati, da nam prihodnjič kaj napišeš o lepem slovenskem kraju, kjer si doma.

Dragi g. Doropoljski!

Že dolgo sem želela Vam pisati. Sedaj se mi je izpolnila ta želja. Zdaj Vam hočem pisati o svoji mladosti. V šolo hodim v I. razred II. odd. Stara sem 9 let. Najrajša čitam Vaš kotichek v »Zvončku«. Tudi pravljice in pesemce rada čitam. Prosim, bi še smela Vam kdaj pisati? Lani smo bil na izletu pri Št. Jungerti, ki je blizu nas. Igrali smo se veliko iger. Najbolj mi ugajata igri »Prostor imamo sredi kroga« in »Če otroci vljudni so«, ker se zraven poje. Za božičnico sem dobila hranilnico, ki bi je še Vi ne znali odpreti. Tako umetno je napravljena. Prišla mi je z Japonskega. Moj brat Stanko je bil tam, ker je mornar. Letoš je bila huda zima. Ptičice so letale okolo naše hiše. Smilile so se mi, zato sem jim nastavljala zrnja in drobtinic. Sedaj me že poznajo in me spremljajo, ko nosim drva iz drvarnice. Na vratih me počakajo, da pridem ven. To je moje največje veselje.

Srčno Vas pozdravlja

Ljudmila K o d e r m a n o v a,
nadučiteljeva hčerka v Pirešci.

Odgovor:

Ljuba Ludmila!

Pač boš tudi letošnjo zimo pridno krnila ljube stradajoče in zmrzujoče ptičke. Gotovo se Ti pridruži velik krog dobrosrčne slovenske mladine. — Tvoj brat je gotovo veliko pripovedoval o svojem daljnem potovanju. Ali bi nam ne hotela nekaj tega povedati v prihodnjem svojem pismu?